

Sygn. akt III C 193/24

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2024 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Justyna Pikulik

Protokolant: Jakub Głowacki

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2024 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko A. L.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej A. L. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 26 listopada 2019 roku do dnia zapłaty;
- w pozostałej części powództwo oddala;
- zasądza od pozwanej A. L. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 783,80 zł (siedemset osiemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt III C 193/24

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 grudnia 2022 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wystąpiła przeciwko pozwanej A. L. domagając się zasądzenia na jej rzecz kwoty 3.587,26 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 3.000 złotych od 26 listopada 2019 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 587,26 złotych od 26 listopada 2019 roku do dnia zapłaty,

oraz wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzone roszczenie stanowi zadłużenie pozwanej z tytułu umowy pożyczki nr (...) z 26 października 2019 roku zawartej pomiędzy stronami. Na dochodzoną kwotę składa się: kwota 3.000 złotych jako suma niespłaconego kapitału oraz 587,26 złotych jako część niespłaconej prowizji udzielonej pozwanej z tytułu przygotowania, udzielenia i uruchomienia pożyczki.

12 września 2022 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając w całości żądanie pozwu.

Pozwana A. L. zaskarżyła ww. nakaz zapłaty sprzeciwem, wobec czego postanowieniem z dnia 13 października 2022 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie umorzył postępowanie w całości.

W odpowiedzi na pozew z 1 lutego 2023 roku pozwana A. L. reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana podniosła następujące zarzuty:

- nie zawarcia umowy pożyczki,
- niewykazanie przez powódkę, aby kiedykolwiek doszło do udostępnienia pozwanej zdefiniowanego w projekcie umowy kapitału pożyczki,
- abuzywność postanowień umownych przewidujących po stronie pozwanej obowiązek uiszczenia opłat nienależnych i rażąco zawyżonych;
- działanie powoda bezpośrednio zmierzające do obejścia prawa – tj. odstąpienia od obciążania konsumenta oprocentowaniem za udzielenie pożyczki, na rzecz wprowadzenia do postanowień umownych, rażąco zawyżonej opłaty prowizyjnej,
- brak możliwości zweryfikowania roszczenia dochodzonego pozwem,
- brak przeprowadzenia przez rzekomego pożyczkodawcę badania zdolności kredytowej pozwanej przed wyrażeniem zgody na udzielenie jej rzekomego kredytu.

W kolejnych pismach strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

12 stycznia 2019 pozwana A. L. przelała z rachunku bankowego nr (...) na rachunek bankowy powoda (...) sp. z o.o. w K., kwotę weryfikacyjną 1,00 zł, w celu utworzenia konta na platformie L. – Kredyt.

26 października 2019 roku powód (...) sp. z o. o. w K. zawarła na odległość z A. L. umowę pożyczki pieniężnej nr (...), na kwotę 3.000 złotych. Całkowita kwota do zapłaty została w umowie pożyczki określona na kwotę 3.819 złotych, w tym 3.000 złotych tytułem zwrotu udzielonego kapitału oraz 819 złotych tytułem prowizji z tytułu udzielonej pożyczki. Okres spłaty pożyczki obejmował 30 dni od dnia wypłaty kwoty pożyczki, tj. 26 października 2019 roku. Ostatnim terminem spłaty pożyczki był 25 listopada 2019 roku. Odsetki za opóźnienie w spłacie pożyczki określono w umowie pożyczki na 14 %, tj. w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie, a (...) na 1785,44 % w skali roku.

Zawarta umowa pożyczki nie zawierała podpisów stron. Została zawarta przez platformę internetową, po uprzednim wykonaniu przez A. L. weryfikacji przy użyciu SMS. Ogólne postanowienia umowne pożyczki zostały określone w „umowie generalnej pożyczki”.

26 października 2019 roku (...) sp. z o. o. w K. przelała środki pieniężne w kwocie 3.000 złotych na rachunek bankowy A. L. o numerze (...).

Dowód:

- umowa pożyczki z dnia 26 października 2019 roku, k. 19-21;
- zgody i oświadczenia klienta z wzorem odstąpienia od umowy, k. 22-24;
- umowa generalna pożyczki, k. 25-33;

- formularz informacyjny dotyczący pożyczki, k. 34-39;
- potwierdzenie wykonania transakcji płatniczych, k. 41-42;
- płyta CD – k. 97

Pozwana A. L. nie spłaciła pożyczki w określonym w umowie terminie. Na poczet pożyczki A. L. przełała na rzecz L. - Kredyt kwotę 200 złotych. W tytule przelewu z 22 marca 2021 roku, wykonanego przez A. L. na rzecz L.- Kredyt, na kwotę 200 złotych, zawiera się opis „spłata pożyczki nr (...) – spłata kredytu”.

Dowód:

- potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej, k. 95;
- potwierdzenie przelewu, k. 96.

Pozwana A. L. nie spłaciła pożyczki w pozostałej kwocie.

Niesporne

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w przeważającej mierze uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. domagała się zasądzenia od pozwanej A. L. kwoty 3.587,26 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 26 listopada 2019 roku do dnia zapłaty.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy pożyczki z dnia 26 października 2019 roku, zawartej pomiędzy powódką a pozwaną. Pozwana zaś kwestionowała roszczenie powódki co do zasady i co do wysokości, podnosząc szereg zarzutów.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi przepis art. 720 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie natomiast z przepisem § 2 umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 993) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Zgodnie z przepisem ust. 2 za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych oraz wydruków, których prawdziwość i wiarygodność nie została przez stronę pozwaną skutecznie zaprzeczona. Podkreślić należy, że przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie zawierają zamkniętej listy środków dowodowych, a z treści art. 309 k.p.c. wynika, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu także innymi środkami niż wymienione w kodeksie, o ile ich wykorzystanie nie pozostaje w sprzeczności z przepisami prawa. Wydruki komputerowe mogą stanowić inny środek dowodowy, pozwalający na czynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych. Nie wiąże się ono z domniemaniami, jakie towarzyszą dokumentom (art. 244 k.p.c., art. 245 k.p.c.), jednakże świadczą one o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 22 marca 2022 r. V ACa 756/21; wyrok SA w Krakowie z dnia 21 grudnia 2021 r., I ACa 354/20; wyrok SA w Katowicach z dnia 8 lutego 2019 r., I ACa 767/18). Stąd też Sąd uznał złożone przez stronę powodową dowody za przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Na wstępie wskazać należy, że w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, stosownie do treści przepisu art. 6 k.c., że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę natomiast winien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.).

W pierwszej kolejności należało się zatem odnieść do zarzutu najdalej idącego a związanego z problematyką zawarcia przez strony umowy pożyczki. Oczywistym jest, że to strona powodowa winna wykazać fakt i szczegółową treść zawartej z pozwaną umowy pożyczki (art. 6 k.c. i 232 k.p.c.). Sąd miał na względzie, że przedmiotowa umowa była zawierana „na odległość”, bez jednoczesnej obecności w tym samym miejscu stron tejże umowy. Taki sposób nawiązania stosunku zobowiązaniowego uznać należało za dopuszczalny i zgodny z prawem. Sąd – w okolicznościach sprawy – nie miał żadnych wątpliwości, że pozwana z powodem zawarła właśnie w ten sposób umowę pożyczki. Jak wynika z potwierdzeń wykonania transakcji płatniczych, pozwana A. L. 12 stycznia 2019 roku z rachunku bankowego u numerze (...) dokonała przelewu w kwocie 1 złotego, na konto bankowe powoda. Następnie w dniu zawarcia umowy pożyczki na odległość pomiędzy stronami, tj. w dniu 26 października 2019 r., powód (...) spółka z o.o. przelał na konto bankowe pozwanej, o identycznym jak wyżej numerze, kwotę 3.000 złotych. Pozwana, mimo że w terminie określonym w umowie pożyczki nie spłaciła jakiegokolwiek kwoty zadłużenia, przelewem z 22 marca 2021 roku na rachunek powoda określony w umowie pożyczki nr (...), z rachunku bankowego nr (...) (rachunku z którego uiszczono na rzecz powoda kwotę 1 złotych oraz na który została przelana przez powoda kwota 3.000 złotych) przelała kwotę 200 złotych, wskazując w tytule przelewu, że kwota ta stanowi spłatę kapitału pożyczki nr (...). Z powyższego bezsprzecznie wynika, że pozwana uznała swój dług z tytułu niespłaconej pożyczki wobec powoda, a przedmiotowa umowa faktycznie została przez strony zawarta, gdyż w tytule przelewu sama pozwana wskazuje na dokładny numer umowy pożyczki.

W ocenie Sądu, powód zatem udowodnił, że przedmiotowa umowa pożyczki pomiędzy stronami została zawarta oraz, że powód przelał na rachunek bankowy pozwanej kwotę pożyczonego kapitału w wysokości 3.000 złotych.

Pozwana zaś nie udźwignęła ciężaru dowodu przeciwnego. Pozwana nie tylko nie wykazała, ale nawet nie twierdziła, że numer rachunku bankowego, z którego dokonano płatności 1 złotych oraz 200 złotych na rzecz powoda nie należy do niej, nie wykazała również, że kwota kapitału pożyczki nie została przez powoda na rzecz pozwanej przelana. Wobec powyższego nie sposób uznać, jakoby umowa pożyczki nr (...) nie została zawarta pomiędzy stronami.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, że obowiązek pozwanej polegający na konieczności spłaty pożyczki wraz z odsetkami umownymi oraz prowizją za udzielenie pożyczki wynika wprost z umowy, a zatem jest udowodniony tak co do zasady jak i wysokości.

Sąd uznał jednak, że prowizja naliczona przez powoda jest zbyt wysoka i obniżył ją do kwoty 200 zł, na poczet której zaliczył wpłatę pozwanej w kwocie 200 zł na poczet umowy pożyczki nr (...) z dnia z 22 marca 2021 roku.

Zgodnie z przepisem art. 5 ust. 6 i 6 a ustawy o kredycie konsumenckim całkowity koszt kredytu obejmuje wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. P. koszty kredytu natomiast to wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek.

Art. 36a ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim wskazuje na sposób obliczania maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu dla kredytów w okresie spłaty nie krótszym niż 30 dni. Sąd przy obliczaniu maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytów, pomimo zmiany legislacyjnej tegoż przepisu ustawą z dnia 30 maja 2023 roku, wziął pod uwagę przepis obowiązujący w dniu zawarcia umowy pożyczki, tj. 26 października 2019 roku. Art. 66 ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, że do umów zawartych przed dniem wejścia

w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zatem Sąd pod uwagę wziął art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w kształcie na dzień 26 października 2019 roku, który zawierał wzór obliczenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu w poniższym brzmieniu:

$$(\dots) \leq (K \times 25\%) + (K \times n/R \times 30\%)$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

- (...)maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,
- K –całkowitą kwotę kredytu,
- n –okres spłaty wyrażony w dniach,
- R – liczbę dni w roku

Podstawiając dane przedmiotowej sprawy pod powyższy wzór - $(\dots) \leq (3000 \times 25\%) + (3000 \times 30/365 \times 30\%)$, maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu w niniejszej sprawie wynosi w 823,97 złotych. P. koszty pożyczki w niniejszej sprawie opiewały na kwotę 819 zł, zatem mieściły się w ustawowych granicach.

Wskazać przy tym należy, że fakt, iż pozaodsetkowe koszty pożyczki nie przekraczają granic wyznaczonych przepisem art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim, nie oznacza, że postanowienia umowy w tym zakresie nie podlegają badaniu z punktu widzenia przepisów o niedozwolonych klauzulach umownych. Sam fakt, że ustawodawca określa poziom maksymalnej wysokości tego rodzaju kosztów, nie stanowi jeszcze dostatecznej i wystarczającej podstawy do przyjęcia, że każdorazowo pożyczkodawca bez względu na rzeczywistość koszty ponoszone przy zawieraniu umowy mógłby naliczyć takie pozaodsetkowe koszty kredytu w wysokości maksymalnej lub zbliżonej do górnego poziomu tychże kosztów. Treść przepisu art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim w żadnym razie nie daje podstaw do takiego stanowiska, albowiem istotą wprowadzenia tej regulacji była ochrona kredytobiorców przed nadmiernym obciążeniem ich kosztami udzielenia pożyczki przez firmy pożyczkowe, a nie niejako przyznawanie pożyczkodawcom uprawnienia do naliczania opłat za udzielenie pożyczek w maksymalnej kwocie bez względu na to czy poniósł on jakiegokolwiek koszty w związku z zawarciem umowy pożyczki czy też nie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2021 roku, III CZP 43/20).

Zgodnie z treścią art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3).

Aby określone postanowienie umowy mogło zostać uznane za „niedozwolone postanowienie umowne” w rozumieniu wyżej wymienionego przepisu, spełnione muszą zostać łącznie cztery warunki: 1) umowa musi być zawarta z konsumentem, 2) postanowienie umowy „nie zostało uzgodnione indywidualnie”, 3) postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, 4) postanowienie sformułowane w sposób jednoznaczny nie dotyczy „głównych świadczeń stron”.

W rozpoznawanej sprawie między stronami nie było sporne, że będąca przedmiotem sporu umowa została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą (pożyczkodawca) a konsumentem (pозwana). Również z zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, że postanowienia umowne dotyczące obciążenia pozwanej spłatą prowizji nie zostały z nią indywidualnie określone, a nadto prowizja nie stanowiła głównego świadczenia stron. Jednak w ocenie Sądu

postanowienie umowne przewidujące obciążenie pozwanej prowizją w wysokości 819 złotych nie kształtują praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Racjonalne jest, że powód, świadcząc usługi pożyczkodawcze jako przedsiębiorca, nastawiony jest na generowanie zysków. Zatem w ramach udzielonych pożyczek przysługuje powodowi prawo wynagrodzenia za świadczone usługi. Powódka zrezygnowała z obciążania pozwanej odsetkami z tytułu udzielonej pożyczki, i jednym kosztem pozaodsetkowym pożyczki, przewidzianym w umowie, była prowizja w wysokości 819 złotych. Nie sposób uznać, że prowizja ta stanowi obejście przepisów dotyczących odsetek maksymalnych. Powód dokonał wyboru, jakimi kosztami obciąży pozwaną z tytułu udzielonej jej pożyczki, co w świetle wykonywanej przez nią działalności gospodarczej było usprawiedliwione.

Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu w niniejszej sprawie, obliczona na podstawie powyższego wzoru, wynosi w 823,97 złotych. Przewidziana w umowie pożyczki prowizja nie przekracza podanej kwoty. Mając na uwadze powyższe rozważania, nie sposób uznać, że kwota prowizji w wysokości 819 złotych stanowiła niedozwoloną klauzuli umownej. Nie mniej jednak, Sąd, jak wyżej wskazał, uznał powyższą kwotę za nadmiernie wygórowaną i obniżył prowizję z ww. kwoty 819 zł do kwoty 200 zł, i na poczet tej prowizji zaliczył wpłatę pozwanej w kwocie 200 zł na poczet umowy pożyczki nr (...) z dnia z 22 marca 2021 roku.

Wyrokiem zaś zasądził od pozwanej kwotę pozostałego do spłaty kapitału w kwocie 3.000 zł.

W ocenie Sądu, ustalenie prowizji na kwotę aż 819 zł skutkuje znaczącym wzrostem świadczenia nałożonego na konsumenta względem wysokości świadczenia spełnionego przez pożyczkodawcę, co kształtowało prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszało jej interesy. Co bowiem istotne, w zamian za tę prowizję pozwana nie otrzymała żadnego realnego świadczenia. Prowizja stanowi czysty zysk pożyczkodawcy, który należy ocenić jako zawyżony. Prowizja zazwyczaj stanowi wynagrodzenie powoda z tytułu czynności związanych z obsługą klienta, jednakże powód w żaden sposób nie udowodnił, aby wskazane czynności w stosunku do pozwanej wykonał. Tym samym, powód domaga się relatywnie wysokiego wynagrodzenia za czynności związane z obsługą pożyczki.

Niezasadny jest również zarzut pozwanej braku możliwości zweryfikowania roszczenia dochodzonego pozwem. Całkowita kwota do zapłaty, którą obowiązana była uiszczyć pozwana na rzecz powoda wynosiła 3.819 złotych. Pozwana spłaciła jedynie kwotę 200 złotych, co sprawia, że do spłaty pozostało 3.619 złotych. Powód w niniejszym procesie domagał się kwoty niższej niż tej, której mogłaby dochodzić, co stanowi jego prawo.

W ocenie Sądu nie sposób zatem uznać, że na podstawie umowy pożyczki oraz dowodu wpłaty części należności przez pozwaną nie można zweryfikować roszczenia dochodzonego pozwem.

Ostatecznie zarzut braku badania zdolności kredytowej pozwanej przez pożyczkodawcę przed wyrażeniem zgody na udzielenie jej kredytu, skutkujący sankcją kredytu darmowego jest chybiony. W pierwszej kolejności należy wskazać, że sankcja kredytu darmowego, opisana w art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, nie odnosi się do skutków naruszenia art. 9 tejże ustawy, w kontekście braku przeprowadzania przez podmiot pożyczkowy weryfikacji zdolności kredytowej pożyczkobiorcy. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w swych orzeczeniach wskazuje, że w celu zapewnienia skuteczności prawa unijnego sąd jest zobowiązany do uczynienia wszystkiego, co leży w zakresie jego kompetencji, z uwzględnieniem wszystkim przepisów prawa krajowego i z zastosowaniem uznanych w porządku krajowym metod wykładni, by zapewnić pełną skuteczność dyrektywy i dokonać rozstrzygnięcia zgodnie z realizowanymi przez nią celami. Mając na uwadze zarzuty pozwanej, Sąd nie podziela jej stanowiska odnośnie stosowania w niniejszej sprawie analogii wobec rozszerzenia sankcji z art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, wobec naruszenia art. 9 tej ustawy. Wynika to przede wszystkim z tego, że wcześniej wyrażone zarzuty pozwanej przeczą wskazanemu zarzutowi. Skoro pozwana uprzednio zarzucała, że z powódką nie zawierała żadnej umowy pożyczki, to całkowicie uchybiony zdaje się zarzut w postaci sankcji kredytu darmowego w przypadku braku badania przez powoda zdolności kredytowej pozwanej. Następnym ziszczenia się sankcji kredytu darmowego jest, w myśl art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, zwrócenie kredytodawcy przez konsumenta, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, kredytu bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony

w umowie. Skoro pozwana konsekwentnie twierdzi, że nie zawarła z powodem umowy kredytu, a nadto nie otrzymała kwoty 3.000 tytułem udzielonego kapitału, to należy wnosić, że pozwana nie jest obowiązana do zwrotu kapitału powodowi, gdyż powód stałaby się bezpodstawnie wzbogacony. Mając na uwadze powyższe, także wyżej wskazany zarzut pozwanej jest zupełnie nietrafny.

Jako, że pozwana uiściła w ramach spłaty przedmiotowej pożyczki na rachunek powódki kwotę 200 złotych, którą jak wyżej wskazano zaliczono na prowizję, to do zapłaty pozostała kwota zadłużenia pozwanej w kwocie 3.000 zł i taką też kwotę Sąd od pozwanej na rzecz powoda zasądził.

Roszczenie o odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje swoje oparcie w treści art. art. 359 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02.

Pożyczka została udzielona pozwanej na czas 30 dni, z obowiązkiem zapłaty wszystkich należności związanymi z usługą w ciągu 30 dni od dnia zawarcia umowy pożyczki. Umowa została zawarta 26 października 2019 roku, a ostatni termin jej płatności przypadał na dzień 25 listopada 2019 roku. Zatem roszczenie o zapłatę należności z tytułu umowy pożyczki stało się wymagalne 26 listopada 2019 roku. Stąd też żądanie zapłaty odsetek należy uznać za uzasadnione od 26 listopada 2019 roku do dnia zapłaty. W umowie pożyczki zostały zastrzeżone odsetki w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie i w takiej wysokości też Sąd zasądził odsetki od zasądzonej kwoty.

Ostatecznie zatem Sąd w pkt 1 wyroku zasądził od pozwanej A. L. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 3.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 26 listopada 2019 roku do dnia zapłaty, zaś w pkt 2 wyroku w pozostałej części, tj. ponad kwotę prowizji w wysokości 200 zł, powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powód poniósł następujące koszty procesu: 200 złotych tytułem opłaty od pozwu, 900 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w osobie radcy prawnego i 17 zł tytułem opłaty skarbowej, czyli łącznie 1.117 złotych.

Pozwana poniosła następujące koszty procesu: 900 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w osobie adwokata i 17 zł tytułem opłaty skarbowej, czyli łącznie 917 złotych.

Żądanie pozwu zostało uwzględnione co do 83,62% (3.000 zł z 3.587,26 zł) i takim procentem wyrażą się wygrana powoda, pozwana zaś wygrała proces w 16,38%.

Pozwana winna zwrócić powodowi kwotę stanowiącą 83,62% poniesionych przez niego kosztów procesu, tj. kwotę 934 złotych ($1.117 \times 83,62 \% = 934$ zł), a powód winien zwrócić pozwanej kwotę stanowiącą równowartość 16,38% poniesionych przez nią kosztów procesu, czyli kwotę 150,20 zł ($917 \times 16,38 \% = 150,20$ zł). Dokonując potrącenia wzajemnych należności należało w pkt 3 wyroku zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 783,80 zł ($934 \text{ zł} - 150,20 \text{ zł}$).

Powyższa kwota została zasądzona wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, zgodnie ze znowelizowanym brzmieniem art. 98 k.p.c., w myśl którego, od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu

należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty (art. 98 § 1¹ k.p.c.).

Wysokość powyższych kosztów ustalono na podstawie: art. 13 ust. 1 pkt 3 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.) § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) oraz na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2006 Nr 225 poz. 1635 z późn. zm.)).